

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Mgr. O. Č.**, zastoupeného JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem, sídlem Olivova 2096/4, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, sídlem třída Kapitána Jaroše 7, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. 2. 2018, č. j. ÚOHS-R2/2018/IN-05773/2018/310/TFr, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2020, č. j. 62 A 65/2018 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, JUDr. Martina Nedelky, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce dne 15. 12. 2017 požádal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žalovaného o poskytnutí prvostupňového rozhodnutí vydaného

podle zákona č. 395/2009 Sb., o významné tržní síle při prodeji zemědělských a potravinářských produktů a jejím zneužití (dále jen „zákon o významné tržní síle“), na které odkazovala tisková zpráva žalovaného ze dne 15. 12. 2017 s názvem „*Řetězec Globus nutil dodavatele k odběru nechtěných služeb, dostal pokutu přes 180 milionů korun*“. Žalovaný vydal dne 22. 12. 2017 rozhodnutí, jímž žádost o poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl s odůvodněním, že jde o informaci, na kterou se zákon o svobodném přístupu k informacím nevztahuje. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad. Předseda žalovaného dne 26. 2. 2018 rozklad zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Rozhodnutí předsedy žalovaného napadl žalobce žalobou. Nesouhlasil s právním názorem žalovaného, že požadované prvostupňové rozhodnutí, v té době nepravomocné, nelze poskytnout, neboť to neumožňuje § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 143/2021 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže). Tento zákon dle žalobce není speciální ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím a žalovaný neposkytnutí požadované informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím odkazem na § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže nemůže odůvodnit. Žalobce rovněž poukázal na ústavněprávní rozměr práva na informace.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaný podle krajského soudu nemohl žádost o poskytnutí informace, jež spočívala v požadavku na poskytnutí nepravomocného rozhodnutí vydaného v řízení podle zákona o významné tržní síle, odmítnout s odkazem na povinnost zveřejňování týkající se pravomocných rozhodnutí podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Zákon o významné tržní síle neobsahuje pravidlo, které by upravovalo zveřejňování pravomocných rozhodnutí, přitom § 7 odst. 1 zákona o významné tržní síle neumožňoval přiměřené použití § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže, a tedy žalovaný vůbec nemohl požadovanou informaci odmítnout s poukazem na tvrzenou specialitu § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže k zákonu o svobodném přístupu k informacím. Neobsahuje-li zákon o významné tržní síle žádné pravidlo, které by mohlo být ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím pravidlem speciálním, pokud jde o poskytování informací o rozhodovací činnosti, a nevyplývá-li současně z jiného ustanovení zákona o významné tržní síle, ani z jiného právního předpisu žádné pravidlo, které by mohlo být pokládáno za speciální pravidlo ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím, pokud jde o poskytování informací o rozhodovací činnosti žalovaného podle zákona o významné tržní síle, pak žádost žalobce o poskytnutí rozhodnutí žalovaného vydaného v řízení podle zákona o významné tržní síle, byť rozhodnutí nepravomocného, měla být vyřízena v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím a informace měla být poskytnuta (požadované rozhodnutí mělo být poskytnuto).

[4] Krajský soud proto rozhodnutí předsedy žalovaného a rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému nařídil poskytnout žalobci rozhodnutí ze dne 15. 12. 2017 podle žalobcovy žádosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

pokračování

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítá, že § 7 odst. 1 zákona o významné tržní síle předpokládá, mimo jiné, i přiměřené použití § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže na zveřejňování rozhodnutí z oblasti významné tržní síly. Zveřejnění prozatímních závěrů ze stěžovatelova nepravomocného prvostupňového rozhodnutí by mohlo soutěžící subjekt, který byl účastníkem deliktního řízení, nenávratně poškodit na jeho dobré pověsti, což by se nevyhnutelně projevilo i na jeho hospodářské aktivitě a jeho vnímání ze strany spotřebitelů. Z tohoto důvodu lze předpokládat, že pro tyto subjekty může znamenat skutečnost, že bylo zveřejněno prozatím nepravomocné prvostupňové rozhodnutí, nepřiměřený zásah do jejich práv. Pokud by stěžovatel žalobci nepravomocné rozhodnutí poskytl, mohl by se dopustit porušení práva na svobodné podnikání účastníka předmětného řízení dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[7] Podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím má stěžovatel povinnost dálkovým přístupem zveřejnit i poskytnuté požadované rozhodnutí, čímž by se toto nepravomocné rozhodnutí, které bylo napadeno řádným a včasným opravným prostředkem a které prozatím neprošlo testem zákonnosti, dostalo do povědomí veřejnosti společně s podrobným popisem důkazů, ze kterých v dané věci stěžovatel vycházel, včetně skutkového stavu a právního posouzení věci a řady údajů hospodářské povahy, které bere v potaz při kalkulaci pokuty, jež toto rozhodnutí obsahuje.

[8] Stěžovatel poukázal na to, že je-li smyslem práva na informace kontrola veřejné moci, pak tento smysl je naplněn informováním o stěžovatelových aktivitách prostřednictvím tiskových zpráv, které obsahují dostatek informací pro vytvoření dostatečného obrazu jeho činnosti pro veřejnost, ale zároveň je tím také chráněno dobré jméno či pověst soutěžitele, neboť není zveřejněno celé nepravomocné rozhodnutí, které bude navíc s největší pravděpodobností podrobena následnému testu zákonnosti v podobě rozkladového řízení.

[9] Stěžovatel zdůraznil, že dochází ke konkurenci dvou ústavně zaručených práv. V kasační stížnosti provedl test proporcionality a dospěl k závěru, že dočasné omezení práva na informace v konfliktu s prakticky nezhojitelným zásahem do kvazi osobnostních práv právnických osob či osobnostních práv fyzických osob, k němuž by došlo poskytnutím požadované informace, ob stojí.

[10] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému řízení.

[11] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právním názorem krajského soudu. Stěžovatel podle žalobce nebyl oprávněn odmítnout žádost o informace s poukazem na tvrzenou specialitu § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím. S ohledem na neexistenci speciální právní úpravy měl stěžovatel žádosti o informace vyhovět a požadované rozhodnutí žalobci poskytnout. I kdyby byl § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže v posuzovaném případě teoreticky aplikovatelný, žalobce je přesvědčen, že ani tehdy nebyl stěžovatel oprávněn na jeho základě žádost o informace odmítnout. Mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a zákonem o ochraně hospodářské soutěže totiž není dán vztah generality a speciality, tyto dva předpisy se vzájemně doplňují a nikoli

derogují. Ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže obsahuje pouze specifickou publikační povinnost stěžovatele zveřejňovat mimo jiné jeho pravomocná rozhodnutí, tedy zpřístupňovat je bez dalšího veřejnosti, přičemž stěžovatel tak činí vydáváním elektronicky dostupných sbírek rozhodnutí. Ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže tak stanoví nadstandardní informační povinnost stěžovatele, která se nemůže nijak dotýkat minimálního standardu v podobě obecné úpravy poskytování informací obsažené v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Tato nadstandardní informační povinnost stěžovatele tedy nemůže sloužit jako argument k neposkytnutí nepravomocného rozhodnutí stěžovatele. Tvrzení stěžovatele ohledně možného poškození dobré pověsti účastníků řízení vedených dle zákona o významné tržní síle a dopadů do jejich práva na svobodné podnikání ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny v případě poskytnutí nepravomocného rozhodnutí je dle názoru žalobce účelové a nijak nepodložené. Jedná se o tvrzení hypotetické bez jakékoliv opory v podkladech obsažených ve správním spise. Žalobce dále zdůraznil, že zákon o svobodném přístupu k informacím zakotvuje dostatečné prostředky k zajištění ochrany práv a svobod účastníků řízení a poukázal na § 9 odst. 1 a § 11 tohoto zákona. Sám stěžovatel na svých internetových stránkách referoval o vydání rozhodnutí, jehož poskytnutí bylo žalobcem požadováno, včetně popisu vytýkaného jednání, uložené pokutě a dalších relevantních skutečnostech týkajících se daného řízení. Případný test proporcionality by bylo možné provádět až v případě, kdyby i po využití zákonných prostředků (zejm. § 9 odst. 1 a § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím) i nadále docházelo ke kolizi práva na informace s jiným ústavně zaručeným právem. Tak tomu ale v tomto případě nebylo. Možnost aplikace § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nezmiňuje a rovnou poukazuje na nezbytnost testu proporcionality. I kdyby bylo použítí testu proporcionality v posuzovaném případě namísto, tento test musí být adekvátně odůvodněn a při jeho provedení musí být zohledněny konkrétní skutkové a právní okolnosti jednotlivého případu, což však rozhodnutí žalovaného nespĺňuje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Předně, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. V rozsudku jsou uvedeny dostatečné důvody, které soud vedly k vydání rozhodnutí, a úvahy, jimiž se krajský soud při odůvodnění výroků rozsudku řídil, jsou vysvětleny srozumitelně.

[15] Podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím *se tento zákon nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších*

pokračování

informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

[16] Podle § 20 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže je působnost Úřadu upravena zvláštním právním předpisem. Úřad kromě pravomocí podle jiných ustanovení tohoto zákona a) vykonává dozor nad tím, zda a jakým způsobem soutěžitelé plní povinnosti vyplývající pro ně z tohoto zákona nebo z rozhodnutí Úřadu vydaných na základě tohoto zákona, b) vykonává dozor nad tím, zda orgány veřejné správy nenarušují hospodářskou soutěž, c) zveřejňuje návrhy na povolení spojení soutěžitelů a svá pravomocná rozhodnutí.

[17] Podle § 7 odst. 1 zákona o významné tržní síle platí, že na výkon dozoru a řízení vedená Úřadem podle tohoto zákona, jakož i na jeho vyšetřovací oprávnění, se přiměřeně použijí ustanovení zákona o ochraně hospodářské soutěže.

[18] Podstatou sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda lze použít § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o významné tržní síle, a pokud ano, jaký je vztah § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím k § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o významné tržní síle.

[19] Zákon o svobodném přístupu k informacím obsahuje obecnou úpravu přístupu k informacím. Ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím výslovně vyjadřuje zásadu speciality, pomocí které se řeší zdánlivý rozpor různých právních norem téže právní síly. Pokud zvláštní zákon upravuje poskytování informací, zejména vyřízení žádosti, včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací, obecný zákon o svobodném přístupu k informacím se nepoužije. Ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím však předpokládá, že zvláštní zákon vylučující působnost zákona o svobodném přístupu k informacím bude upravovat poskytování informací komplexně, včetně procesního postupu a prostředků ochrany práv žadatele o informace. Poznámka pod čarou jako příklad takového zvláštního zákona uvádí zákon č. 123/1988 Sb., o právu na informace o životním prostředí, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), který byl nahrazen zákonem č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon).

[20] Právní úprava obsažená v § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže, o nějž stěžovatel opřel své rozhodnutí, takovou komplexní úpravou poskytování informací není. Tato norma pouze ukládá stěžovateli povinnost zveřejňovat veškerá jeho pravomocná rozhodnutí. Uložení takové povinnosti je zjevně motivováno obdobnými cíli, které sleduje zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář k zákonu o ochraně hospodářské soutěže uvádí: „Základním účelem povinnosti uveřejňovat rozhodnutí Úřadu stanovené podle komentovaného ustanovení je zvyšování obecného povědomí především podnikatelské a odborné veřejnosti o rozhodovací činnosti Úřadu, jím aplikovaných přístupech, jeho výkladu klíčových soutěžněprávních pojmů apod. Uveřejňování konkrétních případů obsahujících právní a ekonomické analýzy umožňuje soutěžitelům seznat konkrétní pravidla jednání, jimiž se mají v hospodářské soutěži řídit, neboť ta v obecně formulovaných textech soutěžních předpisů zpravidla konkrétně popsána nejsou (nebo nikoli dostatečně).“ (Raus, D., Oršulová, A. Zákon o ochraně hospodářské soutěže. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2014. Citováno dle ASPI, komentář k § 20). Podle důvodové zprávy má informování

veřejnosti přispět k efektivní ochraně hospodářské soutěže (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 143/2001 Sb. o ochraně hospodářské soutěže, zvláštní část, § 19).

[21] Rozhodně však § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže nepředstavuje komplexní úpravu poskytování informací, která by byla způsobilá vyloučit aplikaci obecné úpravy obsažené v zákoně o svobodném přístupu k informacím, nýbrž jde o specifickou dílčí povinnost uloženou zákonem nad rámec „standardních“ povinností stanovených obecným zákonem o svobodném přístupu k informacím. Uvedené úpravy se vzájemně nederogují, nýbrž doplňují. Z § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže nelze dovodit zákaz poskytnout na základě žádosti o informaci v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím nepravomocné rozhodnutí stěžovatele.

[22] Závěr, že povinnost stěžovatele zveřejňovat pravomocná rozhodnutí stanovená zvláštním zákonem nepředstavuje důvod, pro nějž by mělo být odmítnuto k žádosti o informace poskytnutí rozhodnutí nepravomocného, vyplývá již z dřívějších rozhodnutí správních soudů (za všechny srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2014, č. j. 29 A 55/2013 - 50, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 126/2015 - 33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2020, č. j. 5 As 253/2018 - 35, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 7 As 245/2019 - 28).

[23] V nyní projednávané věci je však třeba zdůraznit, že § 7 odst. 1 zákona o významné tržní síle předpokládá přiměřené použití zákona o ochraně hospodářské soutěže *na výkon dozoru a řízení vedená Úřadem podle tohoto zákona, jakož i na jeho vyšetřovací oprávnění*. Poskytování informací na žádost však nelze podřadit ani pod výkon dozoru či vyšetřovací oprávnění, ani pod vedení řízení podle zákona o významné tržní síle. Není tedy vůbec na místě použít § 7 odst. 1 zákona o významné tržní síle, jenž na přiměřené použití zákona o ochraně hospodářské soutěže odkazuje.

[24] Úprava v zákoně o svobodném přístupu k informacím je založena na principu transparentnosti, z něž vyplývá, že veřejně přístupné jsou zásadně všechny informace v držení povinných subjektů, nejsou-li výjimečně z veřejného přístupu zákonem z legitimního důvodu vyňaty. Takové vynětí určitého druhu či typu informací však musí být učiněno zákonem a musí být vnímáno jako výjimka z pravidla, a tedy vykládáno restriktivně.

[25] Nejvyšší správní soud nenalezl žádnou speciální právní normu, která by na nyní projednávaný případ dopadala a která by rušila či modifikovala obecnou informační povinnost stěžovatele jako povinného subjektu dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. Takovými informacemi jsou i správní rozhodnutí vydaná stěžovatelem při výkonu stanovené působnosti. Stěžovatel tedy byl povinen postupovat dle zákona o svobodném přístupu k informacím a posoudit důvody omezení práva na informace v intencích § 7 – § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[26] Stěžovatel argumentuje možným difamačním účinkem zveřejnění nepravomocného rozhodnutí, který může narušit hospodářskou soutěž a tím zasáhnout do práva na svobodné podnikání v nenarušeném hospodářském prostředí. Tento účinek má být podle stěžovatele natolik významný, že ospravedlňuje omezení práva na informace (byť dočasné).

pokračování

Tato námitka je však zcela hypotetická; stěžovatel nepodloženě domýšlí možné nekalé motivy žadatele o informaci. Hypotetická potencialita dotčení práv nemůže odůvodnit generální vynětí všech stěžovatelových nepravomocných rozhodnutí z režimu veřejné přístupnosti.

[27] Podle stěžovatele má být adekvátním náhradním řešením, které zajistí informování veřejnosti o jeho činnosti a zároveň ochranu práv osob potenciálně dotčených, zveřejnění tiskové zprávy. Nejvyšší správní soud se s takovou argumentací neztotožňuje. Zaprvé jde o řešení, které zákon jako náhradu splnění zákonné povinnosti poskytovat informace na žádost nepředpokládá, a jde tedy o řešení mimo rámec zákonné úpravy. Zadruhé, tisková zpráva s titulkem „*Řetězec Globus nutil dodavatele k odběru nechtěných služeb, dostal pokutu přes 180 milionů korun.*“ má nepochybně také difamační potenciál, a tedy argument minimalizací zásahu do práv soutěžitelů (zde soutěžitele – účastníka správního řízení, v němž bylo předmětné rozhodnutí vydáno) není v takovém případě pravdivý.

[28] Test proporcionality, jak jej v doplnění kasační stížnosti stěžovatel provedl, není na místě a není způsobilý ospravedlnit neposkytnutí požadované informace. Provedení testu proporcionality by bylo na místě, pokud by v konkrétním případě i při využití zákonných prostředků sloužících k ochraně práv dotčených osob (zde soutěžitelů – účastníků deliktního řízení) nadále docházelo ke kolizi práva na informace s jiným ústavně garantovaným právem (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 7 As 245/2019 - 28). Provedení testu proporcionality v odůvodnění rozhodnutí však musí náležitě zohlednit specifické skutkové a právní okolnosti daného případu, vždy je potřeba specifikovat konkrétní důvod vedoucí k omezení práva na takovouto informaci a posoudit, zda by omezením tohoto práva nedošlo k nepřiměřenému ohrožení zájmů chráněných jinými předpisy či zásahu do práv jiných osob, jak vyžaduje § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2007, č. j. 10 Ca 144/2005 - 37, č. 1270/2007 Sb. NSS, obdobně také nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16). Tyto požadavky však rozhodnutí stěžovatele nesplňuje. Obecná, nekonkretizovaná tvrzení o možném zásahu do práv soutěžitele k řádnému zvážení kolidujících práv nepostačují.

[29] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud nepochybil, když z důvodu nesprávného právního posouzení rozhodnutí předsedy stěžovatele a prvostupňové rozhodnutí stěžovatele zrušil a nařídil poskytnout žalobci rozhodnutí ze dne 15. 12. 2017 podle jeho žádosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jenž měl ve věci plný úspěch, v řízení o kasační

stížnosti vznikly náklady v souvislosti s vyjádřením ke kasační stížnosti sepsaným advokátem.

[32] Nejvyšší správní soud proto v řízení o kasační stížnosti přiznal odměnu za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za uvedené úkony právní služby náleží zástupci odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Společnost Nedelka Kubáč advokáti s. r. o. je registrována jako plátce DPH, částka přiznané odměny se tedy podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zvyšuje o tuto daň, tj. o částku 714 Kč. Celkem tedy jeho odměna činí částku ve výši 4 114 Kč. Stěžovatel je proto povinen žalobci nahradit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Nedelky, Ph.D., advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu